

כ אשר הכיר אלי את חדרוה, (השמות ברזיים, מכיוון שהוטל איסור על פירסומם) היא עברה כמלצרית במיסעדה. כאשר היחסים ביניהם נעשו הדוקים, גילתה לו חדרוה כי בעבר הרחוק, לפני ששנים, עברה תקופה מסוימת בנות. היא היתה מאושרת שהצליחה לצאת מהמיקצוע העתיק, להשתקם ולעבוד כעבודה מכובדת. היא אמרה לו, כי לעולם לא תשוב לזנות.

זנות תמורת נישואין

א לי וחדוה התחילו לחיות יחד אכנעל ואשה ב־1977. היא עברה במיסעדה והוא עסק תקופה מסוימת במכירת מיצים, והכל היה טוב ויפה. אז נכנסה חדרוה להריון וילדה לאלי בת. המיסעדה נסגרה, ואלי לא עבד גם הוא. הם התגוררו ברירה קטנה בכרם התמינים בתל-אביב, ובמשך זמן קצר ביזבו את כל חסכונותיהם. אז פנה אלי לחדוה והפציר בה לחזור לזנות. הוא אמר לה, כי אם לא תעשה כן יזרק אותה ואת התינוקת מן

חלאת המין האנושי!

ונתנת לו כספים. אחת מהן גם ראתה אותו מגיע לפעמים עם חדרוה לרחוב הירקון ובא לקחתה מהעבודה.

השופט הרשיע את אלי בסרסורות לזנות.

כדי להקל בעונשו, הביא אלי את אשתו החדשה, נערה אותה נשא לאשה וזמן קצר אחרי ששוב את חדרוה, האשה נמצאת בחודשי הריונה האחרונים, וליבו של השופט נכמר עליה. אך כאשר ביקש סניגורו של אלי, עורך-הדין אמיר גורן, רחמים על שול-חו בגלל האשה שנשא, קבע השופט כי יש בכך משום חוצפה ועזות-מצח. אחרי שאלי הבטיח פעמים אין ספור

לחרוה כי הם עומדים להתחתן והוא יכיר בילדה. גם כאשר התגוררו ביבנה, המשיכה חדרוה לעבוד ברחוב הירקון בתל-אביב. אלי היה מביא אותה למקום עבודתה ולפעמים גם היה מחזיר אותה משם.

אלי עצמו לא עבד כמעט כלל. מפעם לפעם היה מוכר שעונים ופאנלים וזלים בתחנה המרכזית בתל-אביב, אך לרוב היה משחק סנוקר או הולך לדרוג. ביוני בשנה שעברה נפרדו השניים. אלי לא נשא את חדרוה לאשה ולא הכיר בילדה כתו. חדרוה הכועסת התלוננה במישטרה וסיפרה, כי אלי

תובעת גיא עונש חמור

היה הסרסור שלה במשך ארבע שנים ולקח ממנה את כספה, וכי הוא אשר שירל אותה לרדת לזנות.

התובעת פנינה גיא הגישה כתב-אישום נגדו בעבירות אלה, המישפט התברר לפני השופט חיים ברבורין. אלי עצמו הכחיש בכל תוקף כי חי על רווחיה של חדרוה, או כי שירל אותה לרדת לזנות. הוא אמר כי אומנם היתה מביאה מפעם לפעם כסף מעבודתה כמלצרית, אך אלה היו הלוואות שאותן החזיר לה במלואן. לטענתו, נודע לו כי היא עוברת בזנות

כך קרא השופט לסרסור ש"אין לו בליבו רחמים עליו" - ואסר פירסום שמו

ניפנף בפניו כמעשהו הודוני כאשר נשא אשה אחרת, וביקש ממני להקל בדינו. אין לי אלא לצטט את השופט זילברג שאמר, כי סרסורים כאלה הם חלאת המין האנושי, ואני סבור כי גם אלי הוא כזה."

השופט קבע, כי אין בליבו כל רחמים על אלי, וכי הוא מקל בדינו רק בגלל רחמיו על האשה והילד שב-רחמה. אלי נידון לשלוש וחצי שנות מאסר, מזה שנה וחצי בפועל. כדי שלא להעניש את אשתו ואת המתלוננת, ציווה השופט כי שמות הצדדים יאסרו לפירסום. **אילנה אלון**

רק זמן קצר לפני שנפרדו, ולכן עזב את תל-אביב וחזר ליבנה.

סתירות ושקרים רבים

ד שופט ששמע את שני הצדדים וקבע, כי אלי הוא שקרן בידועין ובזדון. השופט מצא סתירות ושקרים רבים בעדותו של הסרסור, ולא האמין כמעט לאף מילה מבריו. השופט הסתמך גם על עדויות של זונות שעברו יחד עם חדרוה. הן העידו כי ידעו שהיא עוברת למען אלי

במדינה

משפט התחיבות לפני אלוהים

גבר מוסלמי שגירש אשתו בניגוד לרצונה, אשם בעבירה פלילית גם אם אחריכך הסכימה האשה לגירושין.

ריאב עיסאווי כעס מאוד על אשתו, וללא מחשבה נוספת גרש אותה לפני בית-הדין השרעי. הוא אמר לה את הנוסחה הדרושה, "לכי, לכי, לכי" והיא היתה מגורשת כרת - אך לא כריין.

בתקופה הג'אהלית, לפני שמוחמד ייסד את האיסלאם, היחס לאשה אצל הערבים היה כאל מטלטלין. היא היתה רכוש בעלה לכל דבר. הוא יכול היה לגרשה כרצונו, גם בניגוד לרצונה וללא הסכמתה. האשה לעומת זאת לא יכלה לזווג גירושין מבעלה, והיתה תלויה תמיד ברצונו. הצהרת גט מפי הבעל היתה בעצם הוראה כחוב, החדות המורה ששולם עבור האשה.

מוחמד ניסה להקל במיקצת על האשה, וקבע בכמה שורות בקוראן כי: אם אתם שולטים על הנשים, אתם שולטים בזכות האמנה ואלוהים ערב לה."

מדינת-ישראל הרחיקה לכת עוד יותר, וקבעה כעבירה פלילית את גירוש האשה בניגוד להסכמתה.

אך עיסאווי היה כל כך כועס ונגרש, שהוא לא חשב על התוצאות הפליליות של מעשהו כאשר גרש את אשתו בשנת 1977.

בורדה וחפרת-מוגן. למרות הגירושין הנמהרים, המשיכו בני-הזוג להתרין ביניהם לפני מושב-המיש"פחה, מוסד שקבע החוק כדי להסדיר סיכסוכים מישפחתיים בין בני-זוג מוס' למים. בסמכותו של מושב המישפחה לחייב גט בין הצדדים, מסיבות שיראו לו.

אחרי שלוש שנות דיונים כמושב-המישפחה, ב־1980, הסכימה האשה לגט-פטרון, נקבע כי היא מגורשת מבעלה מאותו אקט ראשוני ב־1977, למרות שאז עדיין טרם הסכימה לגט.

עיסאווי הועמד ביתיים לדין פלילי בשל הגט של 1977, ונידון על-ידי השופט מנחם אלון לשלושה חודשים מאסר בפועל ועוד חצי שנה על-תנאי, וכן לקנס כספי גבוה.

עיסאווי, שנשא ביתיים אשה שנייה והוא כיום כבר אב ל-16 ילדים משתי נשותיו, עירער על ההרשעה. סניגורו, עורך-הדין יוסף סלטון, הבקיא במישפט האיסלאמי, טען לפני בית-המישפט העליון כי הסכמתה של האשה לגט ב־1980, והחלטת מושב-המישפחה על גט למפרע, מרפאים את העבירה הפלילית, וזו אינה קיימת עוד. הוא ביקש מהשופטים, דוב לוי, חנה אכנור ושושנה נתניהו לזכות את עיסאווי ולבטל את העונש שהוטל עליו.

השופטים שאלו את הסניגור שאלות רבות. הם רצו לדעת אם יש סמכות למושב-המישפחה להחליט על גירושין למפרע, והאם הסכמה של שלוש שנים לאחר מעשה מרפאה את העבירה.

הם הביעו את דעתם, כי המחוקק התקופה על התוצאה הציבורית של גירושין בניגוד לרצון האשה, גירושין המתירים אותה ואת ילדיה בודדים וחסרי-מגן, וללא מקור-הכנסה בתוך חברה הבזא לאשה הגרושה והמשפילה אותה.

בית-המישפט העליון דחה את עירעורו של עיסאווי, והותיר בעינו את העונש שהוטל עליו. סניגורו ביקש כי לפחות יותן לנאשם לרצות את המאסר בעבודות-חוזק, מכיוון שהוא חייב לראו לכל ילדיו הרבים. נראה כי לכך תיענה המישטרה.

דהיישה

(המשך מעמוד 33)

החיילים, ורקו, לריבריהם, עשרות רימוני-גזא ופזירו את ההתקהלות. אחרי שנגרעו הרוחות, ואחרי שהמתנחלים הרסו כחמת זעם כמה מכוניות, עזבו החיילים את המקום והתושבים חשבו שהתקרית נגמרה.

אך לא כך היה. למחרת ב־8 בערב, מספר אחד הצעירים באנגלית לא רעה, הגיעו אוטובוסים, משאיות ובולדוזר צבאי. החיילים התחילו לסגור בכטון את הכניסה למחנה.

תושבים שהיו בקירבת מקום נתנו את הסימן המוסכם לכל האנשים לבוא. שריקה עזה היא האות המורה לכולם להתאסף, ברגע שקורה משהו.

תושבי המקום התאספו, חלקם אבנים בידיהם, חלקם מקלות או טוריות - כל מה שמצאו באותו הרגע. שוב התחילה המומה, שוב צעירה נפצעה קשה ועוצר הוטל על דהיישה.

עכשיו הרחוב הראשי סגור. במידך רה של אסון, שריפה, פציעה או לידה, אין כל אפשרות לאמבולנס או למכונית מכביאש להכנס לתוך המחנה. הצעירים התחילו לסלול בעצמם דרך חלופית לכניסת כלי רכב. הקיר החלש גם סתם את דרך יציאת הביוב, ותושבי המקום עסקו, ביום שביקרנו שם, בפריצת פתח לביוב.

דמעות ולחם

אחרי השיחה המתקת במעורויד הנוער, ואחרי שתיית-הקפה הכי רחית, הובילו אותנו הצעירים לסיור בכפר. ילדים הציצו מכל פינה. אנשים מעבדים גינות קטנות כחצרות-הבתים.

בת 100 בדהיישה בזמן התורכים

במקום אחד אף ראינו אמבטיה ישנה, שבתוכה ערוגה פורחת וריחנית של נענע. עצים רבים וירוקים של תות מבשיל מטילים צל נעים על הבתים העלובים של מחנה-הפלטיים.

במחנה, שגודלו כגודל עיירה ממוצעת, ומיספר תושביו כ-15 אלף, לא ראינו אף בית-יקולנוע אחד או מקום-בידור אחר, לצעירים הרבים המצויים בו.

את פרנסתם מוצאים תושבי דהיי שה במקום עצמו, כפועלים בבית-לחם ואף, למרות הכל, בהתנחלויות החרם דיות בגדה המערבית. דמעות ולחם הם אומרים כהשלמה.

הצעירים, בני הרור השני של הפלטיים, אינם פרימיטיביים, כמו שנהוג לתאר אותם. יש להם תודעה פוליטית מפותחת, יש להם ידע רב בכל מה שקשור כעם הפלסטיני עם פזרותיו, הם קוראים עיתונים בכל יום, מקשיבים לרדיו ויודעים בדיוק מה מתרחש. הם אינם נאיביים, אך אמונתם במטרה שלהם חזקה מכל כיבוש והשלמה.

הילדים הקטנים, שכמעט נולדו אם אבן כיד, מרגישים כבר מגיל צעיר הוהרות עמיקה עם אחיהם במחנה, בגדה ובקולם כולו. סיפוריה של סיפורו של העם הפלסטיני כולו, והכוח האצור בתוך מחנות הפלטיים, הכוח הכמעט פאסיבי, הוא רב.